

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 8. Dei Patris erga peccatorem exprobatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

Prou. 26. 13.

omnem virtutum exercendarum occasionem, etiam in hac ægrotum schola nihil profecit. Verè nimirum dixit Salomon: *sicut ostium vertitur in cardine suo, sic piger in lectulo suo. Ostium sæpe mouetur, sæpe vertitur in cardine suo, nec tamen locum deserit, sed semper redit eò, vnde fuit apertum: ita piger in lectulo suo vertitur, sed semper ad peccandum reuertitur.* Nec rarò morbi causam agnoscens ait:

Psalm. 31. 4.

Die ac nocte grauata est super me manus tua: conuersus sum in arumna mea, dum configitur spina: sed conuertitur tantùm ad conscientie stimulos, non ad Dominum; pungitur, non compungitur; cruciatur, non emendatur: offertur illi gratia, qua non vititur; quasi pila manco remittatur, datur enim tali beneficium, cuius voluntas non est parata ad accipiendum. Intuens igitur turbato mentis oculo & iste adolescens flagitiorum suorum multitudinem, criminumque enormitatem, vltimam addidit coronidem impietatis, vt desperaret. Huc scilicet perducit Acedia, vt clientem suum, qui per inertiam est domicilium dæmonis mali, ac plurimis ab hostibus oppugnatur, omnibus præsidijs exuat, armisque spiritualibus destitutum, discrimini exponat. Qui enim de salute sua sollicitus antea non fuit, nihil habet, quo se defendat, tempore necessitatis. Anima itaque illius, est instar militis sine galea, sine lorica; sine clypeo inter tela versantis; est instar vrbs, quæ sine mœnibus aut munimentis, hosti vndique perua, exitium nusquam à se excludit. Ite igitur, pigri; ite, inertes, & negligite virtutem; fastidite bonum quod inchoastis; veniet tempus, quod ostendet, quid sit, pietatem neglexisse. Tristitia hæc vestra, de re spirituali; iste remissi animi, ad bene operandum, languor, hoc tædium virtutis, hæc animi fatigatio in ipsam tandem desinet desperationem. Sed ad decumbentem nostrum iuuenem reuertamur.

S. Gregor. 3.
p. cur pastor.
ral. admon.
16.

VIII.

DEI PATRIS
ERGA PECCATOREM
EXPROBRATIO.

Is, dum partim corporis molestijs, partim animi intemperijs agitatus, nullam noctu neque corpore, neque animo quietem, neque somnum oculis capere potest, solusque se cruciat vitæ & conscientie cruces cogitando; vidit aliquando, intolita luce cubiculum clarescere; oculisque causam quærens, conspexit, ante lectum astare venerandi vultus virum. Canities illi non in barba modò, sed latè etiam erat per humeros diffusà. Ex oculis, tanquam duabus stellis, mirificus quidam fulgor radiabat. Cetera omnia erant

compo-

composita ad maiestatem; quæ tamen sola poterant parere me-
 tum, agrotus tamen truci aspectu maximè exterritus cœpit totis
 artibus contremiscere. *Cùm sit enim timida nequitia, dat testimonium Sap. 17. 10.*
condemnationis. Semper enim presumit seua, perturbata conscientia. Ad-
huc trepidabat, & tamen se coëgit, vt auderet interrogare: Quis
ille senex esset, aut cuius rei gratia, id noctis tempus elegisset, ad se terre-
faciendum? Cui senex respondit: Ego, vt nôris, celestis ille sum Pa-
ter, qui te de nihilo produxi, vt esses, vt viueres, vt sentiret, vt ratione om-
nia comprehenderes. Ego corpus tuum his sentiendi instrumentis, ani-
mam intellectu, memoria, voluntate ornaui. Ego has, que in cœlo lucent,
stellas, hanc lunam, solemq; ipsum lucis fontem, condidi, vt tibi famula-
rentur; quo sine & reliquas tibi subieci creaturas. Ego te amavi; &
postquam tu amoris meo odium reposuisti, per Angelum, per conscientiam,
per fratrem tuum, per varios deniq; hominum piorum sermones, admonui,
vt a scelerosa ista tua vita ad frugem, ad pœnitentiam, ad ceteras virtutes
redires. Omnia frustra. In lapidem duratus es: audire me noluisti. Quan-
do igitur omnes monitiones meae in cassum ceciderunt, & toties vocantem,
toties contempsisti; ecce huc veni, & adsum, vt tibi indicem, filium te esse
eternæ damnationis. Sic dixit, & videri desijt; sed non desijt iuue-
 nis, immo jam demum cœpit longè formidabiliùs trepidare, ac in
 sudore suo pænè natare; jam enim subibant mentē supplicia flam-
 marum sibi accensa; jam æternitas suppliciorum; jam tota rerum
 fluxarum vanitas; ebrietates, blasphemix, detractiones, turpilo-
 quia, detestandæ voluptates in tormenta nunquam desitura com-
 mutandæ.

Atque ita hoc cælestis Patris vaticinio percussus, quod re-
 liquum erat noctis, totumque insequentem diem, sine somno, sine
 cibo, traduxit; plenus anxietate, desperatione, atque expectatio-
 ne tristissimæ illius horæ, quæ eum, ex hac vita, eiectum transmit-
 teret ad merita supplicia funestissimæ æternitatis. Tale nempe fru-
 ctum parit *Acedia*, & spiritualium rerum neglectus, vt piger, quan-
 tum in se est, ipsa Christi merita inutilia, ipsa salutis adiumenta in-
 ania reddat. Si iuuenis iste, concionibus sacris, si pijs colloquijs
 diligenter interfuisset; si libellos asceticos voluisset, didicisset uti-
 que, ipsius Dei comminationes commonitiones esse, neq; sine con-
 ditione pertinaciæ aut pœnitentiæ denunciari. Quare neque, post
 tam

IX.

RECTA FIDES,
DVM SPIRAT,
SPERAT,